

РЕШЕНИЕ

№ 25732

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3979** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 532 / 16.02.2026 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110217795/2025 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 11-ти състав е потвърдил Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система Серия К № 10786639, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата, на Н. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК, вр.чл. 63в от ЗАНН, решението е оспорено с касационна жалба от Н. И. И., чрез пълномощника адв. А. Д. с искане да бъде обезсилено като недопустимо, респективно отменено като неправилно и незаконосъобразно, както и да бъде отменен електронният фиш.

Наведените касационни основания са за нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения -чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, вр.чл. 63в от ЗАНН. В жалбата се релевират множество възражения, навеждат се доводи за процесуална недопустимост на постановеното решение, тъй като ответник по делото е конституирана Столична дирекция на вътрешните работи, която – според жалбоподателя – няма самостоятелна правосубектност и не може да бъде административно-наказващ орган. Твърди се още, че липсва съдебен акт за

надлежно конституиране на страните, което правило производството недопустимо. Излагат се и оплаквания за съществени процесуални нарушения, изразяващи се в непълно окомплектоване на делото, липса на административно-наказателната преписка в електронната папка, отказ на съда да уважи доказателствени искания и формален подход при анализа на доказателствата. Оспорва се и валидността на електронния фиш, като се поддържа, че не е ясно кой орган го е издал, че е връчен след изтичане на преклузивните срокове, както и че не съдържа необходимите реквизити. Жалбоподателят твърди още, че техническото средство не установява всички релевантни факти, липсва оригиналният файл от устройството, а съдът не е извършил пълна и обективна оценка на доказателствата. Искане се решението да бъде обезсилено като недопустимо, респективно отменено като неправилно. Заявено и искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява. От пълномощника - адв. Д. е постъпило становище от 04.06.2026 г., в което са изложени съображения за основателност на касационната жалба.

Ответникът Столичната дирекция на вътрешните работи, чрез пълномощника юрк. М. в представеното становище от 26.05.2026 г. оспорва основателността на касационната жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът като взе предвид релевантите с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 19.06.2023 г., в 15:09 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], като в района на бензиностанция „Ш. - К.“, МПС И. 35 Ц 15, с ДК [рег.номер на МПС] е извършило нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство за скорост (АТСС) MD 1193 - при разрешена скорост от 50 км/ч, за извън населено място, въведена с пътен знак В-26 е установена скорост от 74 км/ч или превишаване на разрешената скорост с 24 км/ч. Мобилната система за видеоконтрол е проверена на 19.03.2025 г., съгласно протокол № 019-СГ-ИСИС/14.03.2023г., считаща се за валидна до 13.06.2027 г. на основание чл.30, ал.5 от Закона за измерванията. За установеното деяние е била изготвена снимка по клип от използваното техническо заснемащо устройство. Бил е попълнен протокол за използването на 20.06.2023г. - АТСС с рег. № 4332р-41363/20.06.2023г.

Съгласно справката за регистрация на МПС към посочената дата същото е собственост на „Гавина ЕЛ“ ООД със законен представител Д. К. М., който в декларация по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е посочил, че на описаните в ЕФ дата и място МПС е управлявано от Н. И. И..

Въз основа на тези данни и предвид начина на установяване на нарушението, на основание чл. 189, ал.4 от ЗДвП вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП е издаден ЕФ серия К № 10786639 за налагане на административно наказание „глоба“ в размер 100 лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени

процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на ЕФ. Въззивната инстанция е разгледала спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приела за безспорно установено от обективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в ЕФ обстоятелства, като е потвърдила ЕФ с наложеното наказание в законоустановения размер.

Решението е правилно.

При изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Чл. 21, ал. 1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на МПС, при избиране на скоростта на движение, да превишават определените в тази разпоредба стойности, които за пътно превозно средство от категория „В“ (каквото е процесното) са: в населено място - 50 км/ч.; извън населено място - 90 км/ч.; по автомагистрала - 140 км/ч.; по скоростен път - 120 км/ч. По аргумент от ал. 2 на същата разпоредба, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не се оспорва, че касаторът на датата на установеното нарушение е управлявал МПС И. 35 Ц 15, с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] и в района на бензиностанция „Ш. - К.“. Въвеждането на ограничение в скоростния режим за МПС от различните категории според вида и местоположението на съответния път - в населено място или извън него, автомагистрала, скоростен път, не противоречи на нито един нормативен акт на националното право или международен акт, по който България е страна. Напротив, ограниченията на скоростта с оглед спецификата на пътя и техническите характеристики на МПС от съответната категория е въведено именно с цел пътна безопасност на всички участници в движението. Извън случаите по член 21, ал. 1 от ЗДвП, ограничение на скоростта съгласно член 21, ал. 2 от ЗДвП се въвежда с пътен знак. Такъв е и процесният случай – установено е наличието на пътен знак В-26, въвеждащ максимално разрешена скорост от 50 километра в час. В този смисъл, дадената от АНО правна квалификация е правилна.

За неизпълнение на забраната за превишаване на определената в закона или с пътен знак скорост в населено място, чл. 182, ал. 2, т.3 предвижда административно наказание „глоба“, която за превишаване от 21 до 30 km/h е 100 лв. Установено е, че скоростта, с която е засечен касатора е 77 км/ч, като е отчетена допустимата грешка в полеви условия от 3%, т.е. установено е превишение на скоростта от 24 km/h .

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административно-наказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсумирани са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатирани съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни. Изложените в касационната жалба възражения са неоснователни. Не винаги множеството възражения и обема на жалбата обуславят адекватна защита. Напротив възможно е, както е в процесния случай, същите да са неуспешен опит за „прикриване“ на липсата на защитимо право. Твърдението, че производството е недопустимо поради участие на ненадлежна страна- СДВР е противно на разпоредбата на чл.189, ал.4 от специалния приложим закон ЗДвП и Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС, постановено по т. д. № 1/2013 г., в съответствие с които съкратеното производство за административнонаказателна отговорност чрез издаване на ЕФ е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен едновременно към АУАН и НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, от което следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на

АУАН и НП, подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. В съответствие с цитираното ТР е и възприетото в съдебната практика становище, че за законосъобразността на електронния фиш е достатъчно да е изготвен чрез въведени по съответния ред автоматизирани технически средства или системи, при спазване на изискванията за тяхното използване. Липсва изискване за посочване на издател на ЕФ, различен от съответната териториална структура на МВР, каквато е СДВР. Именно издателят на ЕФ е надлежният ответник при оспорване на ЕФ пред местно компетентния РС.

Липсата на изричен съдебен акт за конституиране на страните не е процесуално нарушение. С подаването на жалбата до съответния РС възниква процесуалното правоотношение между него и жалбоподателя, а с призоваването на ответника- арг. от чл.61, ал.1 от ЗАНН- последният също придобива качеството на страна по делото.

Не се установява и твърдяното непълно комплектуване на административнонаказателната преписка и на делото. От материалите по преписката е видно, че ваззивната инстанция е разполагала с електронния фиш, снимковия материал, удостоверението за техническа изправност на използваното средство, както и с документите, удостоверяващи одобрения тип на устройството. Жалбоподателят не сочи конкретен липсващ документ, който би имал значение за правилното решаване на спора, поради което и възражението му е произволно.

Относно отказа на съда да събере допълнителни доказателства, следва да се отбележи, че съдът разполага с правомощието да прецени относимостта и необходимостта от исканите доказателства. Съдът не е длъжен да уважава всички доказателствени искания на страните, а само тези, които са насочени към установяване на фактите, включени в предмета на доказване и са необходими за изясняване на обективната истина. В случая въззивната инстанция съд е упражнила надлежно това свое правомощие- чл. 107, ал. 3 НПК във връзка с чл. 84 ЗАНН.

Неоснователно е и възражението за нищожност или неяснота на електронния фиш. Фишът съдържа всички задължителни реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП, включително дата, място, описание на нарушението, данни за моторното превозно средство, размера на санкцията и органа, който го е издал. Законът не изисква подпис или посочване на конкретно длъжностно лице, поради което липсата на такива е правно ирелевантно. Пълномощникът на жалбоподателя разполага с правна експертиза и следва да е наясно, че НП и ЕФ, за разлика от административните актове по АПК и съдебните актове по АПК и ГПК, не могат да бъдат нищожни. При незаконосъобразност на актовете, с които се ангажира наказателна и административнонаказателна отговорност- присъда, НП ЕФ, фиш, същите са валидни актове и подлежат само на отмяна или изменение- чл.334 от НПК; чл.63, ал.2 от ЗАНН.

Твърдението за издаване или връчване след изтичане на преклузивни срокове също е неоснователно, тъй като за електронният фиш срокът по чл. 34 ЗАНН е неприложим. Както вече беше посочено, спрямо ЕФ процедурата по ЗАНН е неприложима, а специалният ЗДвП не предвижда срок за връчване на електронния фиш.

По отношение на достоверността на техническото средство следва да се акцентира, че по делото са приобщени към доказателствените материали удостоверение за одобрен тип, протокол за техническа изправност и снимков материал, които са би достатъчни за преценката на ваззивната инстанция за правилно функциониране на устройството към момента на заснемане. Липсата на „оригинален файл“ от устройството не представлява нарушение, тъй като законът не изисква такъв да бъде прилаган към преписката. Снимковият материал е достатъчно за преценката на съда доказателствено средство.

Неоснователно е и възражението за непълна или формална оценка на доказателствата. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в

предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства (напълно пренебрегнал), формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото категорично не сочат. От мотивите на оспореното решение се установява, че съдът е обсъдил всички относими и необходими доказателства и е формирал вътрешното си убеждение в съответствие с чл. 14 НПК. Изложените мотиви са ясни, последователни и обосновани вследствие на осъществения от СРС анализ на доказателствената съвкупност по делото.

Най-сетне електронният достъп до всички материали по делото улеснява страните, но липсата на някои от тях в електронен формат, ако това е така, не обуславя нарушено право на защита и по никакъв начин не обуславя отмяната на съдебния акт на това основание. Жалбоподателят е бил своевременно призован за съдебно заседание и е могъл да се запознае с доказателствата по делото на място в СРС и при приемането им по време на проведеното съдебно следствие.

С оглед на изложеното АССГ обуславя крайния си извод, че оспореното решение на СРС е валиден, допустим и правилен съдебен акт.

При този изход на спора, предмет делото, правото на разноски е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 66.47 евро (130 лева)- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 532/16.02.2026 г., постановено по административнонаказателно дело № 20251110217795/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Н. И. И. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66.47 евро, разноски за касационното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: